

2. kapitola

Keaton

O týden později

Cartier Nerová je proslulá tím, že často skončí v pěkný bryndě. V podstatě vždycky. A to je zatracenej problém, jelikož má po ruce čtyři zbraně ochotný pro ni umírat i zabíjet. Zabíjet především, protože přesně to děláme. Často. Kvůli ní. A *my* jsme obvykle Kyrin a já.

Stačí, aby ta mrška zatřepotala řasama, a dostane, co se jí zlíbí, protože je zatracená Cartier Nerová.

Půlnoční princezna.

Ledová královna Kizniče.

Beze srandy. To pojmenování si nevysloužila kvůli svým modrozeleným vlasům – jejich barva připomíná zamrzlou vodu oceánu – ale kvůli tomu, jaká je. Chladná potvora. Její rodiče udělali chybu, když ji strčili do normální školy a nedovolili jí, aby jela s náma na turné, jsem si totiž celkem jistej, že tenhle barák i se všema pitomýma děčkama uvnitř spálím.

„Cartier!“ zařvu a její drobný tělo se zastaví právě

ve chvíli, kdy se otevřou prosklené dveře na terasu. Nehýbe se. Muzika kolem nás dál vyhrává a upocení pubertáči pokračují v tanci do rytmu písničky, Cartier mě však slyšela. Zatraceně jasně.

Když už si myslím, že se ke mně otočí čelem, vyběhne ven a zapadne mezi lidi na terase, která se táhne až k ledkama nasvícenému bazénu.

Ohrnu rty, seberu někomu pivo a vydám se za ní. Dobře ví, co dělá, spratek jeden.

Sotva vstoupím na terasu, v kapse mi začne vibrovat mobil. Odemknu ho a přijmu hovor od Kyrina.

„Je tam?“

Neobtěžuju se mu říct, že jsem ji už ztratil v davu. „Jo. Jak je na tom ta holka?“ Cartier si umí hrát na dámu, ale jakmile rozlije krev, je na Bratrstvu Kizniče, aby po ní uklidilo. Kvůli mezinárodnímu turné jsme se zrovna chystali odjet na rok z New Yorku, ona však samozřejmě musela na poslední chvíli nadělat bordel. Navíc na svoje narozeniny.

„Žije.“ Kyrin v pozadí šoupe nohama a já se zatím rozhlížím kolem sebe. Všude blikají světla, holky se smějí, kluci jsou nadrženi – nadrženci zírají na Cartier. „Možná bych ji prostě měl střelit mezi oči. Mohla by z toho udělat problém.“

Střešní apartmá Nerových na Upper East Side v New Yorku je přesně tak strohý, jak ho chtěli. Má vysoký strop, moderní vybavení a v patře je pět ložnic. Netuším, kdy sem naposledy vkročili staří Nerovi, ale podle stavu bytu bych řekl, že tu nebyli stejně dlouho jako my, což znamená, že si tu právě dnes sedmnáctiletá Cartier hrála na královnu New Yorku, a to s neomezeným bankovním kontem. Můžu si jenom představit, co tu všechno vyváděla.

Když ji najdu, jak sedí v křesle vedle bazénu s ně-